

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 15ης Ιουλίου 1960*

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 24/58 και 34/58,

24/58, εισαχθείσα από:

- 1) **La Chambre Syndicale de la Sidérurgie de l'Est de la France,**
- 2) **La Chambre Syndicale de la Sidérurgie de Moselle,**
- 3) **την ανώνυμη εταιρία Lorraine Escaut,**
- 4) **την ανώνυμη εταιρία Forges et Aciéries de Nord et Lorraine,**
- 5) **την ανώνυμη εταιρία Union Sidérurgique Lorraine (Sidélor),**
- 6) **την ανώνυμη εταιρία Société Lorraine de Laminage Continu (Sollac),**
- 7) **την ανώνυμη εταιρία Union de Consommateurs de produits metallurgiques & industriels (UCPMI),**
- 8) **την εταιρία De Wendel & Cie, SA,**

με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Chambre Syndicale de Sidérurgie française, 49, boulevard Joseph-II, εκπροσωπούμενες και επικουρούμενες από τον André Garnault, δικηγόρο στο cour d'appel του Παρισιού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

προσφεύγουσες,

κατά

Ανωτάτης Αρχής της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα, με τόπο επιδόσεων την έδρα της, 2, place de Metz στο Λουξεμβούργο, εκπροσωπούμενης από τον νομικό της σύμβουλο Raymond Bayens, επικουρούμενο από τον Georges van Hecke, καθηγητή του Πανεπιστημίου της Louvain, δικηγόρο στο Cour d'appel των Βρυξελλών,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγές ακυρώσεως της αποφάσεως της Ανωτάτης Αρχής, της 9ης Φεβρουαρίου 1958, που απευθύνθηκε με έγγραφο της 12ης Φεβρουαρίου 1958 στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και που αφορά τα τιμολογιακά μέτρα που έχουν εφαρμογή στις σιδηροδρομικές μεταφορές ορυκτών καυσίμων που προορίζονται για τη βιομηχανία σιδήρου και που δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της ΕΚΑΧ* στις 3 Μαρτίου 1958,

34/58, εισαχθείσα από τις ίδιες προσφεύγουσες της υποθέσεως 24/58, εκπροσωπούμενες και επικουρούμενες όπως και ανωτέρω,

προσφεύγουσες,

κατά

Ανωτάτης Αρχής της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα, εκπροσωπούμενης και επικουρούμενης όπως και ανωτέρω,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή κατά παραλείψεως που σκοπεύει στην ακύρωση του εγγράφου της Ανωτάτης Αρχής, της 7ης Ιουνίου 1958, που η τελευταία απηύθυνε στις προσφεύγουσες,

παρεμβαίνουσα η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας, με τόπο επιδόσεων την πρεσβεία της Γαλλίας στο Λουξεμβούργο, 19-21, rue Notre-Dame, εκπροσωπούμενη από τον Paul Reuter, καθηγητή του Πανεπιστημίου του Παρισιού,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους A. M. Donner, Πρόεδρο, L. Delvaux, Πρόεδρο τμήματος, και R. Rossi, Πρόεδρο τμήματος και εισηγητή, O. Riese και Ch. L. Hammes, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: K. Roemer

γραμματέας: A. van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

Η Διάταξη της 30ής Ιανουαρίου 1959 περί ενώσεως των υποθέσεων 24/58 και 34/58, δεν καλύπει την εξέτασή τους χωριστά στην παρούσα απόφαση.

I — Όσον αφορά την υπόθεση 24/58

Επί του παραδεκτού

Η καθής υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη, ως προς τον πρώτο και τρίτο λόγο ακυρώσεως, ελλείπει εννόμου συμφέροντος.

Δεδομένου ότι όλες οι επιχειρήσεις της Κοινότητας έχουν συμφέρον να καταργηθούν το ταχύτερο δυνατό ειδικά εσωτερικά τιμολογιακά μέτρα που εισάγουν διακρίσεις, οι προσφεύγουσες δεν δικαιολογούν προσωπική κατάσταση διαφορετική από αυτήν του συνόλου των επιχειρήσεων του σιδήρου της Κοινότητας.

Οι προσφεύγουσες και οι γερμανικές επιχειρήσεις που δικαιούνται να εφαρμόζουν τους ένδικους τιμοκαταλόγους ανταγωνίζονται, διότι ασκούν, εντός της κοινής αγοράς, την ίδια παραγωγική δραστηριότητα, πωλούν τα ίδια προϊόντα και προμηθεύονται σε ορυκτά καύσιμα από τα ίδια ανθρακωρυχεία.

Κατά συνέπεια, η προσβαλλομένη απόφαση που επιτρέπει τη διατήρηση μειωμένων τιμοκαταλόγων, που θα μπορούσαν να επηρεάσουν αυτόν τον ανταγωνισμό αφορά τις προσφεύγουσες επιχειρήσεις, κατά την έννοια του άρθρου 33, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

Συνεπώς, ο πρώτος και τρίτος λόγος ακυρώσεως της προσφυγής είναι τύποις δεκτοί.

Επί της ουσίας

Επί του λόγου ακυρώσεως που βασίζεται στην έλλειψη νομιμότητας των τιμοκαταλόγων AT 6 B 30 (II) και AT 6 B 33 (I)

1. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ο τιμοκατάλογος AT 6 B 30 (II) δεν δικαιολογείται από την ύπαρξη ανταγωνιστικού τρόπου μεταφοράς· ο τιμοκατάλογος AT 6 B 33 (I) δεν είναι, τόσο για τη μεταφορά του λιθάνθρακα όσο και για τη μεταφορά του οπτάνθρακα, ορθώς ευθυγραμμισμένος με τα κόμιστρα της ανταγωνιστικής μεταφοράς διά πλωτής οδού.

Το Δικαστήριο, στηριζόμενο στα πορίσματα της εκθέσεως πραγματογνωμοσύνης που υιοθετεί, διαπιστώνει ότι ο ανταγωνισμός της μεταφοράς διά πλωτής οδού με τη σιδηροδρομική μεταφορά είναι πραγματικός για τις μεταφορές που προορίζονται για το εργοστάσιο του Osnabrück και ότι είναι εφικτός για τις μεταφορές που προορίζονται για το εργοστάσιο του Georgsmarienhütte.

Έτσι, δεδομένου ότι οι δύο τιμοκατάλογοι δικαιολογούνται καταρχήν, λόγω ανταγωνισμού, αρκεί, στην προκειμένη περίπτωση, να εξεταστεί αν η ισότητα των τιμών μεταξύ των δύο ανταγωνιστικών τρόπων μεταφοράς ορθώς καθορίστηκε, δηλαδή αν οι τιμές που περιλαμβάνουν οι ένδικοι τιμοκατάλογοι έχουν ορθώς ευθυγραμμιστεί με τα κόμιστρα της ανταγωνιστικής μεταφοράς διά πλωτής οδού.

Όπως ο πραγματογνώμων με πειστικό τρόπο διαπίστωσε, αυτή η ευθυγράμμιση δεν μπορεί να θεωρηθεί ορθή, παρά μόνο αν τα κόμιστρα σιδηροδρομικώς υπερ-

βαίνουν κατά 0,60 έως 0,70 γερμανικού μάρκου (DM) ανά τόνο τα κόμιστρα διά πλωτής οδού, και υπό τον όρο τα κόμιστρα οπτάνθρακα διά πλωτής οδού να επιβαρύνονται με συμπλήρωμα 0,80 έως 1 DM ανά τόνο, σε σχέση με τα κόμιστρα του λιθάνθρακα διά της ίδιας οδού.

Όσον αφορά τη μεταφορά προς το εργοστάσιο του Osnabrück από τα ανθρακωρυχεία του Königsborn, ο τιμοκατάλογος AT 6 B 30 (II), σε καμιά περίπτωση, όπως προκύπτει από την έκθεση πραγματογνωμοσύνης, δεν έχει ορθώς ευθυγραμμιστεί με τα κόμιστρα διά πλωτής οδού.

Εξάλλου, ο τιμοκατάλογος AT 6 B 30 (II) δεν έχει ορθώς ευθυγραμμιστεί με τα κόμιστρα του λιθάνθρακα διά πλωτής οδού, όσον αφορά τη μεταφορά προς το εργοστάσιο του Georgsmarienhütte από τα ανθρακωρυχεία Westfalen και Königsborn.

Ακόμα και αν ληφθούν υπόψη ορισμένες διορθώσεις, κατά τις οποίες τα έξοδα εκφορτώσεως θα έπρεπε, για τη μεταφορά σιδηροδρομικώς, να τοποθετηθούν σε υψηλότερο επίπεδο από το επίπεδο που υπολογίστηκε από τον πραγματογνώμονα, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι ο εν λόγω τιμοκατάλογος είναι, για τη μεταφορά από τα ανθρακωρυχεία Westfalen κατώτερος των κομίστρων διά πλωτής οδού ή ότι υπερβαίνει, για τη μεταφορά από τα ανθρακωρυχεία Königsborn, τα κόμιστρα διά πλωτής οδού σε μέτρο που δεν επαρκεί για να του αναγνωρισθεί ο χαρακτήρας ορθώς ευθυγραμμισμένου ανταγωνιστικού τιμοκαταλόγου.

Αντιθέτως, ο ίδιος αυτός τιμοκατάλογος είναι ορθώς ευθυγραμμισμένος με τα κόμιστρα διά πλωτής οδού, όσον αφορά τη μεταφορά από τα ανθρακωρυχεία Viktor-Ickern.

Η καθής υποστηρίζει ότι πρέπει να στηριχθεί κανείς, ως προς τη νομιμότητα των εν λόγω τιμοκαταλόγων, επί των κομίστρων που εφαρμόζονται στη μεταφορά από τα ανθρακωρυχεία Viktor-Ickern, διότι, λαμβανομένης υπόψη της ποιότητας του λιθάνθρακα και των προγραμμάτων των ανθρακωρυχείων, το εργοστάσιο του Georgsmarienhütte δεν συναντά καμιά δυσκολία για να εφοδιαστεί από τα δικά του ανθρακωρυχεία του Viktor-Ickern, παρά από τα ανθρακωρυχεία Westfalen και Königsborn.

Εντούτοις, η δυνατότητα εφοδιασμού αυτού του εργοστασίου από τα ανθρακωρυχεία του Viktor-Ickern δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη διατήρηση του τιμοκαταλόγου AT 6 B 30 (II) για τις μεταφορές από τα ανθρακωρυχεία του Königsborn και Westfalen, δεδομένου ότι αυτός ο τιμοκατάλογος δεν είναι ορθώς ευθυγραμ-

μισμένους, γι' αυτές τις μεταφορές, με τα κόμιστρα της μεταφοράς διά της ανταγωνιστικής πλωτής οδού.

Οι εκτιθέμενες ανωτέρω διαπιστώσεις ισχύουν πολλώ μάλλον για τη μεταφορά του οπτάνθρακα, δεδομένου ότι, σ' αυτή την περίπτωση, τα κόμιστρα διά της σιδηροδρομικής οδού πρέπει να λάβουν υπόψη το συμπλήρωμα εξόδων που πρέπει να επιβαρύνουν τα κόμιστρα του οπτάνθρακα διά πλωτής οδού σε σχέση με τη μεταφορά του λιθάνθρακα διά της ίδιας οδού.

Συνεπώς, ο τιμοκατάλογος AT 6 B 30 (II), ως ειδικό εσωτερικό τιμολογιακό μέτρο που έχει εφαρμογή στη μεταφορά από τα ανθρακωρυχεία του Königsborn και Westfalen, περιέχει στοιχείο ενισχύσεως ή επιδοτήσεως και, για τον λόγο αυτό, δεν είναι σύμφωνο προς τις αρχές της Συνθήκης, κατά την έννοια του άρθρου 70, εδάφιο 4, στο μέτρο που δεν είναι ορθώς ευθυγραμμισμένο.

2. Αντιθέτως, ο τιμοκατάλογος AT 6 B 33 (I), που εφαρμόζεται στη μεταφορά λιθάνθρακα, είναι, κατά το πόρισμα της πραγματογνωμοσύνης που υιοθετεί το Δικαστήριο, ορθώς ευθυγραμμισμένος με τα κόμιστρα της ανταγωνιστικής μεταφοράς διά πλωτής οδού.

Έτσι, ο εν λόγω τιμοκατάλογος πληροί τις προϋποθέσεις που είναι ίδιες των ανταγωνιστικών τιμοκαταλόγων, κατά την έννοια ότι επιτρέπει στον μεταφορέα να διατηρεί τον τιμοκατάλόγό του ενώπιον του ανταγωνισμού άλλου τρόπου μεταφοράς.

Συνεπώς, αυτός ο τιμοκατάλογος αποτελεί ειδικό εσωτερικό τιμολογιακό μέτρο σύμφωνο προς τις αρχές της Συνθήκης και, για τον λόγο αυτό, δεν μπορεί να απαγορευθεί.

Εντούτοις, λαμβανομένου υπόψη του συμπληρώματος των 80 πφέννιγκ (pf) έως 1 DM ανά τόνο, που πρέπει να επιβαρύνει τα κόμιστρα του λιθάνθρακα διά πλωτής οδού, όπως ελέχθη ανωτέρω, ώστε αυτή η τιμή να μπορεί να χρησιμεύσει ως βάση για τον υπολογισμό των κομιστρων του οπτάνθρακα σιδηροδρομικά, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι ο τιμοκατάλογος AT 6 B 33 (I) δεν είναι ορθώς ευθυγραμμισμένος με τα κόμιστρα του οπτάνθρακα διά πλωτής οδού, διότι είναι κατώτερος αυτών.

Για τον λόγο αυτό, ο εν λόγω τιμοκατάλογος, παρόλον ότι είναι ορθώς ευθυγραμμισμένος όσον αφορά τη μεταφορά του λιθάνθρακα, περιέχει, αντιθέτως, στοιχείο ενισχύσεως ή επιδοτήσεως όσον αφορά τη μεταφορά οπτάνθρακα.

Συνεπώς, ως ειδικό εσωτερικό τιμολογιακό μέτρο εφαρμοζόμενο στη μεταφορά του οπτάνθρακα, ο τιμοκατάλογος AT 6 B 33 (I) δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι σύμφωνος προς τις αρχές της Συνθήκης, κατά την έννοια του άρθρου 70, εδάφιο 4, στο μέτρο που δεν είναι ορθώς ευθυγραμμισμένος.

3. Για όλους αυτούς τους λόγους, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως της προσφυγής είναι βάσιμος, καθόσον στρέφεται κατά του μέρους της προσβαλλομένης αποφάσεως που αναγνωρίζει ως συμφώνους προς τις αρχές της Συνθήκης:

α) τον τιμοκατάλογο AT 6 B 30 (II), που εφαρμόζεται στις μεταφορές λιθάνθρακα και οπτάνθρακα προς το εργοστάσιο του Osnabrück από τα ανθρακωρυχεία του Königsborn, και προς το εργοστάσιο του Georgsmarienhütte από τα ανθρακωρυχεία του Königsborn και Westfalen,

β) τον τιμοκατάλογο AT 6 B 33 (I), που εφαρμόζεται στη μεταφορά οπτάνθρακα.

Επί του λόγου ακυρώσεως που στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 10, εδάφιο 5, της συμβάσεως περί των μεταβατικών διατάξεων και των άρθρων 3, β, 4, β, γ και 70, εδάφιο 1 και 2, της Συνθήκης

Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, πρώτον, ότι η Ανωτάτη Αρχή κακώς αναγνώρισε ότι οι ειδικοί τιμοκατάλογοι AT 6 B 30 έως AT 6 B 33 είναι ειδικά εσωτερικά τιμολογιακά μέτρα και, συνεπώς, πίστεψε ότι έπρεπε να τα αντιμετωπίσει με το έβδομο εδάφιο του άρθρου 10 της συμβάσεως.

Ο τιμοκατάλογος AT 6 B 1, σε σχέση με τον οποίο οι ένδικοι τιμοκατάλογοι θεωρήθηκαν ως ειδικά εσωτερικά τιμολογιακά μέτρα, δεν θα είχε ποτέ εφαρμογή στις μαζικές μεταφορές ορυκτών καυσίμων προοριζόμενων για τη γερμανική βιομηχανία σιδήρου που τελεί σε ανάλογη κατάσταση με αυτή στην οποία βρίσκονται οι προσφεύγουσες επιχειρήσεις.

Συνεπώς, οι ένδικοι τιμοκατάλογοι, αντί να αποτελούν τιμολογιακά μέτρα εφαρμοζόμενα σε ορισμένες μεταφορές ενδιαφέρουσες στη γερμανική βιομηχανία σιδήρου, συνιστούν στο σύνολό τους τιμολογιακό σύστημα εφαρμοστέο σε όλες τις μαζικές μεταφορές ορυκτών καυσίμων, προοριζόμενων για τη γερμανική βιομηχανία σιδήρου που τελεί σε ανάλογη κατάσταση με την κατάσταση των προσφευγουσών επιχειρήσεων.

Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, εξάλλου, ότι υπόκεινται στην εφαρμογή του αμέσου διεθνούς τιμοκαταλόγου ΕΚΑΧ, ο οποίος, υπολογισθείς βάσει του τιμοκαταλόγου ΑΤ 6 Β 1, περιλαμβάνει υψηλότερα κόμιστρα από τα κόμιστρα των ειδικών τιμοκαταλόγων ΑΤ 6 Β 30 έως ΑΤ 6 Β 33.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, οι γερμανικές επιχειρήσεις σιδήρου επωφελούνται, σε σχέση με τις προσφεύγουσες επιχειρήσεις που τελούν σε ανάλογη κατάσταση, μειωμένου τιμολογιακού συστήματος· έτσι, διαφορετικοί όροι τιμών προφέρονται σε χρήστες που βρίσκονται σε ανάλογη κατάσταση και οι οποίοι δεν μπορούν να διασφαλίσουν στις προσφεύγουσες ίση πρόσβαση στις παραγωγικές πηγές.

Συνεπώς, η Ανωτάτη Αρχή, αντί να εξετάσει, σύμφωνα με το άρθρο 10, εδάφιο 7, της συμβάσεως, αν οι τιμοκατάλογοι ΑΤ 6 Β 30 έως ΑΤ 6 Β 33 είναι σύμφωνοι προς τις αρχές της Συνθήκης, όφειλε να διαπιστώσει ότι το σύνολο των εν λόγω τιμοκαταλόγων εισήγαγε, εις βάρος των προσφευγουσών, διάκριση βασιζόμενη σε εθνικό κριτήριο.

Κατά συνέπεια, η προσβαλλομένη απόφαση, διατηρούσα εν ισχύ ορισμένα στοιχεία του εν λόγω τιμολογιακού συστήματος, παραβαίνει το άρθρο 10, εδάφιο 5, της συμβάσεως και τα άρθρα 3, β, 4, β, γ και 70, εδάφια 1 και 2, της Συνθήκης.

Αυτή η άποψη στηρίζεται σε εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και αγνοεί τα όρια των εξουσιών της Ανωτάτης Αρχής στον τομέα των μεταφορών.

Το Δικαστήριο, εξετάζοντας, καταρχάς, αν ο τιμοκατάλογος ΑΤ 6 Β 1 είναι πράγματι εσωτερικός τιμοκατάλογος γενικής ισχύος, συντάσσεται, για να προσδιορίσει αυτή την έννοια, με τον ορισμό που έγινε δεκτός στο άρθρο 1 της συμφωνίας της 21ης Μαρτίου 1955, που συνήφθη μεταξύ των κρατών μελών της Κοινότητας, και ο οποίος θεωρεί ως εσωτερικούς τιμοκαταλόγους γενικής ισχύος αυτούς από τους εσωτερικούς τιμοκαταλόγους που εφαρμόζονται επίσης σε όλους τους χρήστες της ίδιας φύσεως σε ένα από τα αναφερόμενα στο άρθρο 79, εδάφιο 1, της Συνθήκης εδάφη.

Ο τιμοκατάλογος ΑΤ 6 Β 1 έχει εφαρμογή στις μεταφορές ορυκτών καυσίμων που προορίζονται για τη βιομηχανία σιδήρου προς όλους τους σταθμούς και όλα τα σημεία των συνόρων.

Ο τιμοκατάλογος εφαρμόζεται, στην πραγματικότητα, στις μεταφορές που υπάγονταν, πριν από την έναρξη ισχύος της προσβαλλομένης αποφάσεως, στον ειδικό τιμοκατάλογο ΑΤ 6 Β 30 (Ι).

Στην περίπτωση μεταφορών, υπαγομένων στους ειδικούς τιμοκαταλόγους που αναγνωρίστηκαν σύμφωνα προς τις αρχές της Συνθήκης, η εφαρμογή του τιμοκαταλόγου ΑΤ 6 Β 1 αποκλείεται από τον ανταγωνισμό της πλωτής οδού με τη σιδηροδρομική οδό, ή από την ύπαρξη ειδικών δυσχερειών όχι οικονομικής φύσεως που συναντούν οι δικαιούχες επιχειρήσεις· στην περίπτωση που ο εν λόγω ανταγωνισμός ή οι εν λόγω δυσχέρειες εξαφανιστούν, οι χρήστες που δικαιούνται σήμερα να χρησιμοποιούν μειωμένους ειδικούς τιμοκαταλόγους υπάγονται στην εφαρμογή του τιμοκαταλόγου ΑΤ 6 Β 1.

Έτσι, δεν χωρεί αμφιβολία ότι ο τιμοκατάλογος ΑΤ 6 Β 1 είναι εσωτερικός τιμοκατάλογος «γενικής ισχύος», κατά την έννοια του άρθρου 1 της προαναφερθείσας συμφωνίας της 21ης Μαρτίου.

Αυτός ο ίδιος τιμοκατάλογος ελήφθη από την Κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας ως βάση για τον υπολογισμό του διεθνούς τιμοκαταλόγου ΕΚΑΧ που έχει εφαρμογή στις μαζικές μεταφορές ορυκτών καυσίμων προοριζόμενων για τις προσφεύγουσες επιχειρήσεις· αυτή η κατάσταση πραγμάτων ουδέποτε αμφισβητήθηκε κατά τον οριζόμενο από το άρθρο 16 της εν λόγω συμφωνίας τρόπο.

Ακόμα και αν, πριν από το 1958, το σύνολο των τιμοκαταλόγων ΑΤ 6 Β 30 έως ΑΤ 6 Β 33 κάλυπτε σημαντικό μέρος των εσωτερικών μεταφορών άνθρακα σε μεγάλη απόσταση, εντός της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας, αυτή η κατάσταση μεταβλήθηκε, ωστόσο, από την έναρξη ισχύος της αποφάσεως της Ανωτάτης Αρχής της 9ης Φεβρουαρίου 1958, με την οποία καταργήθηκε σημαντικός αριθμός των εν λόγω ειδικών τιμοκαταλόγων· η προσφυγή της Γερμανικής Κυβερνήσεως κατά της εν λόγω αποφάσεως, καθώς και οι προσφυγές ακυρώσεως που ασκήθηκαν από μεγάλο αριθμό γερμανικών επιχειρήσεων, απορρίφθηκαν με τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 10ης Μαΐου 1960 (υποθέσεις 19/58, 3/58, 25/58 και 26/58): συνεπώς, για όλους αυτούς τους λόγους, ο τιμοκατάλογος ΑΤ 6 Β 1 αποτελεί σήμερα ακόμα, τόσο από ουσιαστική όσο και από τυπική άποψη, τον εσωτερικό τιμοκατάλογο γενικής ισχύος.

Αυτή η άποψη ενισχύεται και από το γεγονός ότι ο τιμοκατάλογος ΑΤ 6 Β 1 εφαρμόζεται επίσης στις μεταφορές προς Saar από τότε που η περιοχή αυτή αποτελεί τμήμα του εδάφους της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας.

Το άρθρο 70, εδάφιο 4, της Συνθήκης και το άρθρο 10, εδάφιο 7, της συμβάσεως επιβάλλουν στην Ανωτάτη Αρχή την υποχρέωση να συμφωνεί στη διατήρηση ειδικών εσωτερικών τιμοκαταλόγων που είναι σύμφωνοι προς τις αρχές της Συνθήκης.

Είναι βέβαιο ότι οι τιμοκατάλογοι ΑΤ 6 Β 30 έως ΑΤ 6 Β 33, λαμβανόμενοι ατομικά, αποτελούν ειδικούς εσωτερικούς τιμοκαταλόγους.

Έτσι, η Ανωτάτη Αρχή εξέτασε αυτούς τους ειδικούς τιμοκαταλόγους χωριστά και, κατόπιν εξετάσεως, αποφάσισε την ολική ή μερική κατάργηση ορισμένων από αυτούς τους τιμοκαταλόγους, όπως προαναφέρθηκε.

Όπως επισημάνθηκε προηγουμένως, ορισμένα τιμολογιακά μέτρα, μεταξύ αυτών που αναγνωρίστηκαν ως νόμιμα από την Ανωτάτη Αρχή, είναι σύμφωνα προς τις αρχές της Συνθήκης· αν τα εν λόγω μέτρα, θεωρούμενα ατομικά, είναι νόμιμα, η εφαρμογή τους συμβιβάζεται με τη Συνθήκη έτσι ώστε δεν μπορούν να συνιστούν διάκριση απαγορευόμενη κατά την έννοια του άρθρου 4 της Συνθήκης· αυτό που ισχύει για τους τιμοκαταλόγους, θεωρούμενους ατομικά, πρέπει επίσης να γίνεται δεκτό για το ένδικο τιμολογιακό σύστημα στο σύνολό του.

Επιπλέον, ο τιμοκατάλογος ΑΤ 6 Β 1 είναι πράγματι γενικής ισχύος· ο χαρακτηρισμός «ειδικά εσωτερικά τιμολογιακά μέτρα» που δόθηκε στους ένδικους τιμοκαταλόγους, σε σχέση με τον τιμοκατάλογο ΑΤ 6 Β 1, είναι, επομένως, ορθός· οι ένδικοι τιμοκατάλογοι δεν περιλαμβάνουν μειώσεις τιμών που θα εισήγαγαν διακρίσεις σε σχέση με τις τιμές του αμέσου διεθνούς τιμοκαταλόγου ΕΚΑΧ που έχει εφαρμογή επί των προσφευγουσών, δεδομένου ότι ο τελευταίος αυτός τιμοκατάλογος έχει ορθώς υπολογιστεί, βάσει εσωτερικού τιμοκαταλόγου γενικής πράγματι ισχύος.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, το επίμαχο τιμολογιακό σύστημα δεν εισάγει διακρίσεις· συνεπώς, η Ανωτάτη Αρχή δεν μπορούσε να αποφασίσει την κατάργησή του χωρίς, μ' αυτή την πράξη της, να υπερβεί τα όρια των εξουσιών της που έχει καθορίσει η Συνθήκη.

Είναι αληθές ότι οι συνέπειες της παρεμβάσεως της Ανωτάτης Αρχής, λαμβανομένων υπόψη των όσων εξετάθησαν ανωτέρω επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, δεν ανταποκρίνονται στις ευχές, εξάλλου ευνόητες, των προσφευγουσών, πρέπει, όμως, να παρατηρηθεί εντούτοις ότι οι εν λόγω συνέπειες οφείλονται,

αφενός, στο γεγονός ότι η Συνθήκη περί ιδρύσεως Κοινότητας περιορισμένης στον άνθρακα και στον χάλυβα δεν ενσωμάτωσε σ' αυτήν τις μεταφορές παρά εμμέσως και μερικώς και, αφετέρου, στο γεγονός ότι το δίκτυο των πλωτών οδών, που ανταγωνίζονται τις σιδηροδρομικές μεταφορές, αναπτύχθηκε στο παρελθόν περισσότερο στο εσωτερικό των διαφόρων χωρών παρά προς το εξωτερικό.

Για τους λόγους αυτούς, ο παρών λόγος ακυρώσεως δεν είναι βάσιμος.

Επί του λόγου ακυρώσεως που στηρίζεται στην έλλειψη νομιμότητας των χορηγηθεισών προθεσμιών για την τροποποίηση των τιμοκαταλόγων AT 6 B 30 (I) και AT 6 B 31, καθώς και του άρθρου 71, β, της κλίμακας των τελών ναυσιπλοΐας στο Mittellandkanal

1. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, πρώτον, ότι η Ανωτάτη Αρχή, χορηγήσασα προθεσμίες υπερβαίνουσες τη μεταβατική περίοδο για την τροποποίηση των τιμοκαταλόγων AT 6 B 30 (I) και AT 6 B 31, καθώς και του άρθρου 71, β, της κλίμακας των τελών ναυσιπλοΐας στο Mittellandkanal, παρέβη το άρθρο 70, εδάφιο 2, της Συνθήκης και το άρθρο 10, εδάφιο 5, της συμβάσεως περί των μεταβατικών διατάξεων, κατά το οποίο η κατάργηση των διακρίσεων που είναι αντίθετες προς τις διατάξεις του άρθρου 70, δεύτερη παράγραφος που προαναφέρθηκε, πρέπει να ισχύσει το αργότερο κατά τον χρόνο δημιουργίας της κοινής αγοράς για τον άνθρακα.

Ακόμα και αν δεν ληφθεί υπόψη το αν μια εθνική διάκριση, κατά τους όρους του δευτέρου εδαφίου του άρθρου 70, μπορεί να προκύψει από τη σύγκριση μεταξύ εσωτερικών τιμοκαταλόγων και τιμοκαταλόγων εφαρμοζομένων μεταξύ κρατών μελών, είναι βέβαιο ότι οι ένδικοι τιμοκατάλογοι δεν «βασίζονται επί της χώρας προελεύσεως ή προορισμού των προϊόντων», αλλά εισήχθησαν ή διατηρήθηκαν για λόγους που στηρίχθηκαν, κακώς, στην ειδική κατάσταση των δικαιούχων επιχειρήσεων.

Συνεπώς, οι ένδικοι τιμοκατάλογοι δεν emπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του δευτέρου, αλλά του τετάρτου εδαφίου του εν λόγω άρθρου, καθώς και του άρθρου 10, εδάφιο 7, της συμβάσεως.

2. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, επιπλέον, ότι το άρθρο 10, εδάφιο 7, της συμβάσεως δεν παρεκκλίνει από τις αρχές που αναφέρονται στο άρθρο 1, εδάφιο 5, δεύτερο μέρος, της συμβάσεως, κατά το οποίο «εκτός των εξαιρέσεων

που προβλέπονται ρητώς από την παρούσα σύμβαση οι παρεκκλίσεις και συμπληρωματικές αυτές διατάξεις παύουν να εφαρμόζονται και τα μέτρα τα οποία ελήφθησαν εις εκτέλεσή τους παύουν να ισχύουν στο τέλος της μεταβατικής περιόδου».

Έτσι, οι χορηγηθείσες από την Ανωτάτη Αρχή προθεσμίες για την τροποποίηση των ενδίκων τιμοκαταλόγων δεν έπρεπε να υπερβούν τη μεταβατική περίοδο και έπρεπε να λήξουν στο τέλος της μεταβατικής περιόδου.

Αυτό το επιχείρημα είναι απορριπτέο.

Πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ των δύο προνομίων της Ανωτάτης Αρχής, αφενός, του καθήκοντος που έχει να χορηγεί, για να επιτρέψει την τροποποίηση ειδικών εσωτερικών τιμολογίων, τις αναγκαίες προθεσμίες για να αποφευχθεί οποιαδήποτε σοβαρή διαταραχή στην οικονομία και, αφετέρου, του δικαιώματός της να ορίζει τη διάρκεια αυτών των προθεσμιών.

Αν και η άσκηση του εν λόγω καθήκοντος αποτελεί το αντικείμενο αποκλειστικής προθεσμίας, προβλεπομένης από τη Συνθήκη, η διάρκεια των εν λόγω προθεσμιών δεν μπορεί, αντιθέτως, να περιοριστεί κατά γενικό τρόπο σε ορισμένη περίοδο, όπως είναι η μεταβατική περίοδος.

Πράγματι, δεδομένου ότι η εξέταση των ειδικών εσωτερικών τιμολογιακών μέτρων, για λόγους που δικαιολογούνται, μπορεί να γίνει ακόμα και την παραμονή της λήξεως της μεταβατικής περιόδου, το καθήκον της Ανωτάτης Αρχής να χορηγεί τις προβλεπόμενες από το άρθρο 10, εδάφιο 7, της συμβάσεως, προθεσμίες δεν θα μπορούσε να ασκηθεί αν η διάρκεια των χορηγουμένων προθεσμιών δεν θα έπρεπε, σε καμιά περίπτωση, να υπερβεί τη λήξη της μεταβατικής περιόδου.

Έτσι, δεν χωρεί αμφιβολία, ότι το άρθρο 10, εδάφιο 7, της συμβάσεως δεν υπόκειται, όσον αφορά τη διάρκεια των προθεσμιών που η Ανωτάτη Αρχή έχει υποχρέωση να χορηγεί για την τροποποίηση ειδικών εσωτερικών τιμοκαταλόγων αντιθέτων προς τη Συνθήκη, στην αρχή που αναφέρεται στο άρθρο 1, πέμπτο εδάφιο, δεύτερο μέρος, της συμβάσεως· συνεπώς, η Ανωτάτη Αρχή έχει, όχι μόνο το δικαίωμα, αλλά και την υποχρέωση να χορηγεί προθεσμίες υπερβαί-

νουςες τη λήξη της μεταβατικής περιόδου, στην περίπτωση που το θεωρεί αναγκαίο για να αποφευχθεί οποιαδήποτε σοβαρή διαταραχή στην οικονομία.

Οι προσφεύγουσες δεν θα μπορούσαν να αμφισβητήσουν τη νομιμότητα των χορηγηθεισών από την Ανωτάτη Αρχή προθεσμιών παρά ισχυριζόμενες ότι η διάρκειά τους δεν δικαιολογείται, στην προκειμένη περίπτωση, από την ανάγκη αποφυγής τέτοιων σοβαρών διαταραχών στην οικονομία.

Εντούτοις, αυτό το ζήτημα δεν ηγέρθη.

Συνεπώς, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως δεν είναι βάσιμος.

II — Όσον αφορά την υπόθεση 34/58

Επί του παραδεκτού

Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, για να εξαφανιστεί η στηριζόμενη σε εθνικό κριτήριο δυσμενής διάκριση που προκύπτει από το σύνολο του προσβαλλομένου τιμολογιακού συστήματος, η Ανωτάτη Αρχή είχε την υποχρέωση να συστήσει στην Κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας είτε να θεσπίσει τιμοκατάλογο ειδικής ισχύος, εφαρμοστέο στις μεταφορές ορυκτών καυσίμων με πλήρεις σιδηροδρομικές ολκές είτε να θεσπίσει υπέρ των μη γερμανικών εργοστασίων σιδήρου της Κοινότητας τιμολογιακό σύστημα μεταφοράς ορυκτών καυσίμων, ανάλογο με το σύστημα του οποίου απήλαυαν τα γερμανικά εργοστάσια σιδήρου.

Η υποτιθεμένη υποχρέωση της Ανωτάτης Αρχής να απευθύνει την προτεινομένη πρώτη ανωτέρω σύσταση στην Κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας δεν αναφέρεται στην επιστολή της 26ης Μαρτίου 1958, με την οποία οι προσφεύγουσες απευθύνθηκαν στην Ανωτάτη Αρχή λόγω της παραλείψεώς της.

Κατά το άρθρο 35 της Συνθήκης, προσφυγή κατά παραλείψεως στρεφομένη κατά της Ανωτάτης Αρχής δεν μπορεί να ασκηθεί παρά αν η τελευταία έχει προηγουμένως επιληφθεί της υποθέσεως και η προσφυγή δεν μπορεί να έχει άλλο αντικείμενο παρά την άρνηση της Ανωτάτης Αρχής να λάβει την απόφαση για τη λήψη της οποίας οχλήθηκε.

Συνεπώς, δεδομένου ότι η Ανωτάτη Αρχή δεν οχλήθηκε προς τον σκοπό αυτό, σύμφωνα με το άρθρο 35, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έλαβε τη σιωπηρή αρνητική απόφαση, σύμφωνα με το τρίτο εδάφιο του εν λόγω άρθρου.

Για τον λόγο αυτό, η προσφυγή είναι επ' αυτού του σημείου απαράδεκτη, ως άνευ αντικειμένου.

Επί της ουσίας

1. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η εξέταση των ειδικών τιμοκαταλόγων ΑΤ 6 Β 30 έως ΑΤ 6 Β 33, που έχουν εφαρμογή στις μεταφορές ορυκτών καυσίμων προοριζομένων για τη γερμανική βιομηχανία σιδήρου, που τελεί σε κατάσταση ανάλογη με την κατάσταση των προσφευγουσών επιχειρήσεων, αποδεικνύει την ύπαρξη τιμολογιακού συστήματος που εισάγει διάκριση βασιζόμενη σε εθνικό κριτήριο.

Η άρνηση της Ανωτάτης Αρχής, η εκφρασθείσα στο έγγραφό της της 7ης Ιουνίου 1958, να διαπιστώσει την ύπαρξη αυτής της διακρίσεως παραβαίνει το άρθρο 70, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

Αυτό το επιχείρημα είναι το ίδιο στο οποίο στηρίζεται ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως στην προσφυγή 24/58 και που το Δικαστήριο ήδη απέρριψε με την ευκαιρία της εν λόγω προσφυγής.

Συνεπώς, παρέλκει η επανεξέταση αυτού του επιχειρήματος.

2. Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, επιπλέον, ότι η Ανωτάτη Αρχή έχει την υποχρέωση να συστήσει ρητώς στην Κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας να θεσπίσει, υπέρ των μη γερμανικών εργοστασίων σιδήρου της Κοινότητας, τιμολογιακό σύστημα μεταφοράς ορυκτών καυσίμων, ανάλογο με το σύστημα του οποίου απολαύουν τα γερμανικά εργοστάσια σιδήρου.

Η άρνηση της Ανωτάτης Αρχής, στο έγγραφό της της 7ης Ιουνίου 1958, να αναγνωρίσει αυτήν την υποχρέωση είναι αντίθετη προς το άρθρο 70, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

Αυτή η θέση στερείται βάσεως.

Η Ανωτάτη Αρχή δεν έχει αρμοδιότητα, δυνάμει των άρθρων 4, β και 70, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, και 4, της Συνθήκης, παρά για να θέσει τέρμα σε τιμολογιακά μέτρα που συνεπάγονται διάκριση βασιζόμενη σε εθνικό κριτήριο, ή που δεν είναι σύμφωνα με τις αρχές της Συνθήκης.

Εκτός αυτής της απαγορεύσεως, κάθε άλλο μέτρο στον τομέα των μεταφορών υπάγεται από το άρθρο 70, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης στην αρμοδιότητα του ενδιαφερομένου κράτους μέλους, έτσι ώστε σ' αυτόν τον τομέα η Ανωτάτη Αρχή δεν μπορούσε παρά να προβεί σε απλές προτάσεις.

Η υποχρέωση της Ανωτάτης Αρχής να συστήσει τη θέσπιση, υπέρ μη γερμανικών εργοστασίων σιδήρου της Κοινότητας, τιμολογιακού συστήματος, αναλόγου προς το σύστημα του οποίου απήλασαν τα γερμανικά εργοστάσια σιδήρου, δεν θα μπορούσε να εννοηθεί παρά αν οι γερμανικές επιχειρήσεις σιδήρου και οι μη γερμανικές βρίσκονται σε συγκρίσιμες καταστάσεις.

Οι προσφεύγουσες, ούτε ισχυρίστηκαν ούτε απέδειξαν ότι τελούν υπό τέτοιες συγκρίσιμες συνθήκες λόγω του ότι διαθέτουν μέσο μεταφοράς, ανταγωνιστικό προς τους σιδηροδρόμους, ή ότι αντιμετωπίζουν ειδικές δυσκολίες ανάλογες με αυτές που αντιμετωπίζει μέρος των γερμανικών επιχειρήσεων.

Όπως διαπιστώθηκε στην προσφυγή 24/58, το ένδικο τιμολογιακό σύστημα, ακόμα και αν θεωρηθεί στο σύνολό του, δεν συνεπάγεται διάκριση βασιζόμενη σε εθνικό κριτήριο και, συνεπώς, είναι σύμφωνο προς τις αρχές της Συνθήκης.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, η εφαρμογή επί των προσφευγουσών του τιμολογιακού συστήματος, του οποίου απολαύουν τα γερμανικά εργοστάσια σιδήρου, θα παρέβαινε τα άρθρα 4, β και 70 της Συνθήκης.

Η προσφυγή είναι αβάσιμη.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα,

αφού άκουσε την έκθεση του εισηγητή δικαστή, τις προφορικές παρατηρήσεις των διαδίκων της κύριας δίκης και της παρεμβαίνουσας, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τα άρθρα 3, 4, 33, 35, 70 και 80 της Συνθήκης, καθώς και τα άρθρα 1 και 10 της συμβάσεως περί των μεταβατικών διατάξεων, το Πρωτόκολλο περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΚΑΧ και τον Κανονισμό του Δικαστηρίου της ΕΚΑΧ, και ιδίως τα άρθρα 35 έως 45, 60, πρώτη παράγραφος, και 71,

απορρίπτοντας κάθε αντίθετο ή ευρύτερο αίτημα, αποφασίζει:

I — Στην υπόθεση 24/58

1) Ακυρώνει την προσβαλλομένη απόφαση, καθόσον αναγνωρίζει ότι είναι σύμφωνοι προς τις αρχές της Συνθήκης ο τιμοκατάλογος AT 6 B 33 (I), θεωρούμενος σε σχέση με τη μόνη μεταφορά οπτάνθρακα, και ο κατάλογος AT 6 B 30 (II), θεωρούμενος σε σχέση με τις μεταφορές λιθάνθρακα και οπτάνθρακα, προερχομένων από τα ανθρακωρυχεία του Königsborn και Westfalen.

2) Απορρίπτει, κατά τα λοιπά, την προσφυγή ως αβάσιμη.

II — Στην υπόθεση 34/58

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη, καθόσον στρέφεται κατά της αρνήσεως της Ανωτάτης Αρχής να συστήσει στην Κυβέρνηση της Γερμανικής Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας να θεσπίσει τιμοκατάλογο γενικής ισχύος, εφαρμοστέο στις μεταφορές ορυκτών καυσίμων με πλήρη σιδηροδρομική ολκή.

2) Απορρίπτει την προσφυγή ως αβάσιμη, καθόσον στρέφεται κατά της σιωπηρής αρνητικής αποφάσεως της Ανωτάτης Αρχής να συστήσει στην Κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας να θεσπίσει, υπέρ των μη γερμανικών εργοστασίων σιδήρου της Κοινότητας, τιμολογιακό σύστημα μεταφοράς ορυκτών καυσίμων ανάλογο με το σύστημα, του οποίου απολαύουν τα γερμανικά εργοστάσια σιδήρου.

Κρίθηκε από το Δικαστήριο στο Λουξεμβούργο στις 15 Ιουλίου 1960.

Donner

Delvaux

Rossi

Riese

Hammes

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Ιουλίου 1960.

Ο Γραμματέας
A. van Houtte

Ο Πρόεδρος
A. M. Donner